

ПРОТОКОЛ

№ 276

гр. Пловдив, 19.05.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
Сложи за разглеждане докладваното от Христо В. Симитчиев Въззивно търговско дело № 20235001000247 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:45 часа се явиха:

Жалбоподателят И. Д. К., редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От пълномощника му е постъпила молба.

За ответника ЗД „ДБЖЗ“ АД, редовно призовани, се явява адвокат **И. И. Ц.** Представя пълномощно.

Третото лице - помагач Г. Н. Ш., редовно призован, не изпраща представител.

СТАНОВИЩЕ ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

Адв. Ц.: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ молбата от въззивника чрез адв. К.. Заявява, че не може да се яви поради служебна ангажираност, но не възразява да се даде ход на делото в нейно отсъствие. Поддържа подадената жалба. Поддържа и направеното доказателствено искане за допускане на един свидетел. Излага допълнителни съображения в тази връзка. Няма да прави други доказателствени искания.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА молба от въззивника, ведно с приложения списък по чл. 80 ГПК и доказателства за регистрация по ДДС.

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Постъпила е въззивна жалба с вх. №3173/09.03.2023 г. от И. Д. К., ЕГН *****, чрез адв. К. против Решение № 48 от 13.02.2023 г. по т. д. № 1203/ 2021 г. на ОС - Стара Загора, с което се отхвърля предявеният иск от И. Д. К., с ЕГН ***** с адрес: гр. ***** против ЗД „*****“, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***** за заплащане на сумата от 26 000 лв., предявен като частичен иск от 50 000 лв. за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие на причинената смърт на неговия брат К. Д. Ж. при ПТП на 22.07.2020 г., ведно с лихва за забава от 29.07.2020 г. до окончателното изплащане на сумата за обезщетение. В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение е решението е незаконосъобразно и необосновано, като излага конкретни съображения в тази насока. Твърди се, че неправилно съдът е отхвърлил изцяло претенцията за неимуществени вреди на ищеца вследствие безвъзвратната загуба на пострадалия, с когото са били в изключително близки отношения, също че приживе между двамата братя е съществувала трайна и дълбока емоционална връзка, а към настоящия момент за ищеца, в резултат на смъртта на неговия брат, са налице продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Възражава се, че по делото е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че съдът неоснователно не е допуснал своевременно направеното още с ИМ доказателствено искане за допускане на двама свидетели при режим на довеждане за установяване на отношенията в семейството, болката и страданията, които е претърпял ищецът и продължава да търпи и към момента, вследствие загубата на неговия брат. Съдът не уважил направеното доказателствено искане, като допусна само един свидетел, който не е могъл в пълнота да установи отношенията в семейството преди катастрофата. Посоченото нарушение довело до недоказване на претърпените от пострадалите морални вреди. Посочва се, че съгласно Решение № 165 от 18.05.2013 г. на ВКС по гр. д. №

1008/2013 г., IVг.о.,постановено по реда на чл. 290 от ГПК, съдът може да допусне само някои от поисканите от страната няколко свидетели, но трябва да допусне и останалите, ако призованите не установят спорния факт, а когато първоинстанционният съд не е изпълнил това си задължение, свидетелите трябва да бъдат разпитани от въззивния съд, щом страната е поискала това с въззивната жалба, доколкото в случая не става въпрос за несвоевременно ангажиране на доказателства по вина на страната, а за своевременно поискани доказателства, които не са допуснати поради процесуални нарушения на съда. Поддържа се, че липсва обсъждане и ценене на доказателствата в пълнота, както и в съвкупна и логическа последователност, липсва задължителния за съда съвкупен обоснован анализ на доказателствата, който е предпоставка за извеждане на правилни правни изводи, поради което съдът е стигнал и до неправилни правни изводи относно наличие на предпоставки за ангажиране отговорността на застрахователя. Липсва обсъждане на фактите относно връзката между ищеца и загиналия и на значението на тази загуба предвид събраните по делото доказателства за непреодолимост на тази трагедия. Съдът очевидно не е съобразил в достатъчна степен конкретните обективно съществуващи факти и не е направил правилните правни изводи. В този смисъл, в обжалвания съдебен акт е вложено различно от съдържащото се в ноторната константна практика на ВКС по приложение на чл. 52 от ЗЗД разбиране за справедливост, като критерий, по който следва да бъде определен необходим и достатъчен за възмездяване на вредите размер на обезщетение, като заместваща поправянето им облага. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В резултат на това, съдът се е отклонил от задължителната съдебна практика при отговора на въпросите какви са критериите за определяне наличие на трайна и дълбока емоционална връзка между лицето, претендиращо обезщетение и починалия близък родственик в хипотезата на пряк иск срещу застрахователя и как следва да се прилага принципът на справедливост, въведен в чл. 52 от ЗЗД при наличие на доказани действително претърпени вреди и особено близка връзка между починал и преживелия го близък родственик. Поддържа, че няма основание тези въпроси да се решават в противоречие на трайната съдебна практика, когато се отнасят до

компенсиране на морални вреди на низходящи/ възходящи от втора степен и при доказани действително трайно близки отношения, силна емоционална връзка и мъчително изживяване на загубата вредите на тези лица следва да се компенсират. Намира, че не може за този кръг лица да се поставя изискване за доказване на по-големи вреди, по-тежко страдание и по-силна връзка от тези, свързани с морални вреди на низходящи/възходящи от първа степен. Счита, че в обжалваното решение съдът неправилно приема, че между ищецът И. Д. Ж. и неговия брат не била изградена изключително близка и емоционална връзка, различна от обичайната, поради което и ищецът не разполагал с право на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на пострадалия родственик. Оспорва се изводът на окръжния съд, че искът следва да се отхвърли като неоснователен, тъй като в случая не се установени житейски обстоятелства, породили необичайно силна привързаност, която да може обективно да причини морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка. Посочва се, че съдът изобщо не е взел предвид конкретно съществуващите факти по делото, които сочат, че отношенията между ищецът и неговия брат са били изключително близки и дори надхвърлящи общоприетите такива между братя. Възражава се, че първостепенният съд неправилно е приел, че ищецът И. К. не е установил по делото пълно и главно претърпените от него болки и страдания от смъртта на брат му К., които да представляват изключителен случай. Съдът неправилно приел, че не е установено наличието на особена близка привързаност - трайна и дълбока емоционална връзка на ищеца и почналия, която да е породила значителни душевни болки и страдания, извън традиционно присъщите за родствената връзка. Поддържа се, че независимо от даденото от ВКС тълкуване, правото на близките роднини на загиналите да получат обезщетение за причинената смърт, произтича пряко от Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета. Съгласно чл. 2, т.1, а.) от същата, жертва на престъплението е 1) физическо лице, претърпяло вреди, включително физическо, душевно или емоционално страдание или икономическа вреда, които са пряка последица от престъпление; и 2) членове на семейството на лице, чиято смърт е пряка последица от престъпление и които са претърпели

вреда в резултат на смъртта на лицето. По смисъла на Директивата, „членове на семейството“ са съпругът/ата, лицето, което живее с жертвата в ангажирана, постоянна и стабилна интимна връзка в общо домакинство, роднините по пряка линия, братята и сестрите, и издържаните от жертвата лица (член 2, буква а), II). Счита се, че доколкото не е налице изрично законодателно ограничаване на гореизброените членове на семейството, които могат да търсят обезщетение, а дори с тълкувателното решение на ОСНГТК, кръгът им е допълнително разширен, не съществува основание за налагане на стеснително тълкуване, изключващо активната легитимация на братя, сестри, баби и дядовци на загиналите да получат обезщетение за претърпените от тях болки и страдания вследствие на извършеното престъпление. Посочва се, че никъде не е установено изискване за наличие на „изключение от признатото само на най-близкия семеен кръг право да се получи обезщетение,, и това е така, защото дори и за най-близките, дори за родители, загубили децата си, трябва по делото да се докажат характера на отношенията и начина, по който близките приемат загубата. Счита, че за да се присъди обезщетение в тези случаи е необходимо единствено да се установи създадена трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, без да е необходимо тя да надхвърля обичайно приети отношения. В конкретния случай, такава безспорно била установена, както и че ищецът търпи продължителни болки и 3 страдания вследствие неочакваната и безвъзвратна загуба на своя брат. Предвид изложеното, на ищеца следва да се присъди справедлив обезщетение за причинените му неимуществени вреди. Посочва се, че претендираното обезщетение за загубата на брата на ищеца не противоречи на съдебната практика и установения лимит на отговорност, като се цитират конкретни съдебни актове. Допълва се, че при застраховка ”Гражданска отговорност” на автомобилистите, волята на законодателя е да се постига все по-пълно компенсиране на вредите, причинени на пострадали при ПТП, като постоянно се увеличават лимитите на отговорност, тъй като при пътни инциденти, неочаквано и несвоевременно, умират или остават с тежки увреждания, здрави, най-често млади хора, в работоспособна възраст, с много перспективи и възможности пред себе си. Затова, счита, че установените минимални лимити на отговорност на застрахователите непрекъснато се увеличават и при лимит 30 000 лв. през 2000 г., през 2005 г. лимита е 480 000 лв, а от 2006 г. установения лимит е 1 000 000 лв. - 33 пъти

по-голям, от 2010 г. лимита е 5 000 000 лв., а от 2012 г. е установен минимален лимит 10 000 000 лв. /чл. 266 КЗ/, като съответно се увеличават и премиите по ЗГО. Процесното ПТП е настъпило през 2020 г., когато лимитът на отговорност на застрахователя е 10 420 000 лв. Волята на законодателя е гарантиране възможността за плащане на все по-високи обезщетения и постигане на по-пълна компенсация на причинените вреди, а съдебната практика следва лимитите на отговорност. Счита, че всяка следваща година трябва да се присъждат все по-големи обезщетения, тъй като в противен случай е безсмислено постоянно да се увеличават лимитите и съответно премиите, както и че като не се присъждат обезщетенията, които са предвидени, то парите, предназначени за пострадалите, вместо да компенсират вредите им, остават само като печалби в застрахователите. Отделно от изложеното, счита, че са налице и всички останали предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за причинените неимуществени вреди на ищеца и уважаване на предявения иск, като счита направеното от ответника възражение за съпричиняване е неоснователно. Въз основа на всичко изложеното, жалбоподателят моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да осъди ЗД “ДБЖЗ” АД, да заплати на ищеца И. Д. К. сума в размер на 26 000 лева, частичен иск от 50 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на неговия брат К. Д. К. при настъпване на ПТП на 22.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 29.07.2020 г. до окончателното изплащане, както и направените по делото разноси и адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА с ДДС.

С жалбата е направено доказателствено искане да се допусне един свидетел на ищеца при режим на довеждане за доказване на причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и психически стрес в резултат на смъртта на неговия брат К. при настъпване на ПТП, както и за установяване на съществувалите приживе отношения в семейството на двамата братя и по какъв начин се е променил жи.та на ищеца след смъртта на неговия брат. В тази връзка, се поддържа, че така направеното доказателствено искане е допустимо, тъй като е своевременно направено още с исковата молба, поддържано е с молба от 27.10.2021 г., с оглед пълното установяване на претърпените неимуществени вреди от доверителя ми, но неоснователно не е допуснато поради процесуални нарушения от

първоинстанционния съд (чл. 266, ал. 3 от ГПК).

В законния срок, от въззиваемото ЗД „ДБЖЗ“ АД е подаден отговор, с който се оспорва същата като неоснователна, за което са изложени конкретни съображения. Моли се да бъде потвърдено изцяло първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Счита направеното доказателствено искане за неоснователно и преклудирано. С отговора не са направени доказателствени искания.

Третото лице помагач Г. Н. Ш. не е подал отговор по въззивната жалба.

Адв. Ц.: Оспорвам въззивната жалба. Нямам искания по доказателствата. Моля да оставите без уважение искането за допускане на свидетел за установяване на факти и обстоятелства от исковата молба. В първоинстанционното дело са събрани достатъчно доказателства, които установяват действителната фактическа обстановка. Първоинстанционният съд правилно е анализирал тази обстановка. Не е налице процесуално нарушение. За това обстоятелство са разпитани двама свидетели.

Съдът, като съобрази становището на въззиваемия по направеното във въззивната жалба доказателствено искане за допускане на свидетел, намира следното:

В първоинстанционното производство съдът, при направено своевременно искане за разпит на двама свидетели относно отношенията на ищеца със загиналия му брат, как се е променил жИ.та му и как той приема загубата на своя брат, е допуснал само един свидетел, като е посочил, че не се сочат различни факти, позовавайки се нормата на чл. 159 ал. 2 ГПК. Настоящата инстанция намира обаче, че са налице предпоставките за допускане на този свидетел, тъй като, от една страна, първоинстанционният съд не е съобразил, че свидетелите са поискани не за един, а за множество факти. От друга страна, самата норма на чл. 159 ал. 2 ГПК допуска, ако бъде разпитан свидетел и съответният факт не се установи, да бъде разпитан и поисканият своевременно друг свидетел. Съдът съобрази цитираната от въззивника практика на ВКС, която споделя и която, в крайна сметка, приема, че при своевременно поискани гласни доказателства и допуснати част от свидетелите в хипотезата на чл. 159 ал. 2 ГПК, е допустимо и дори необходимо въззивният съд, при направено искане в жалбата, да разпита и поискания втори свидетел. Ето защо съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПУСКА на въззивника един свидетел, при режим на довеждане в следващото съдебно заседание, за фактите, за които е поискан с въззивната жалба, посочени в раздел „Доказателствени искания“, на страница последна, а именно за доказване причинените неимуществени вреди на въззивника: болки, страдания и стрес в резултат на смъртта на брат му и установяване на съществувалите приживе отношения в семейството на двамата братя и по какъв начин се е променил жи.та на ищеца след смъртта на неговия брат.

Свидетелят следва ДА СЕ ВОДИ от въззивника в следващото съдебно заседание.

За събиране на допуснатите доказателства делото следва да се отложи за друга дата. Ето защо съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТЛАГА ДЕЛОТО И ГО НАСРОЧВА за **02.06.2023 г. в 10:20 часа** , за която дата и час страните се считат уведомени от днес.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 09:51 часа.

Председател: _____

Секретар: _____